



VZTAHY

Význam vztahu mezi mužem a ženou Vybráno ze Satsangu 12.2.2004

Óm Šrí Paramátmane Namaha

Vztahy mezi muži a ženami hrají v lidském životě důležitou roli. Po pravdě řečeno, jsou jedním z nejdůležitějších aspektů lidské existence. Jak všichni víme, téměř všechno ve světě se točí kolem přitažlivosti mezi muži a ženami. Tyto vztahy jsou vykládány mnoha způsoby a tato různá vysvětlení mohou být svým způsobem správná. Naším zájmem je nahlížet na všechno jen z duchovního úhlu pohledu, protože naším jediným cílem je dojít ke konečné Pravdě o životě a vlastní existenci.

Jednou se nějaký hledající duchovně realizovaného světce zeptal, zda má vstoupit do manželství. „Mám se oženit nebo zůstat sám?“, ptal se. V Indii se toto téma týká hlavně svatby. V jiných zemích může jít spíše o otázky partnerství, protože je tu manželství často nahrazováno partnerským soužitím, kdy spolu partneři žijí jako manželé, ale bez legálního stvrzení svatbou. Taková tedy byla otázka. Světec odpověděl, že pokud je někdo schopný přesáhnout pokušení sexu, aniž by vstoupil do manželství či partnerství, pak ho nepotřebuje. Jde o to dostat se nad přitažlivost mezi pohlavími, překročit sexuální touhu a osvobodit se. Pokud je toho někdo schopen silou myšlenkové analýzy a sebekázně, pak nepotřebuje vstupovat do manželství či partnerství. Protože cílem je v každém případě osvícení. Pokud se však někdo necítí na to zvládnout to jen správným postojem a prací na sobě, pak může vstoupit do manželství.

Odpovědí tedy je: Kdo je schopný sám sexuální přitažlivost přesáhnout, ten do manželství vstupovat nemusí.

Jediným cílem vztahu mezi muži a ženami je povznést se na přitažlivost mezi muži a ženami a uvědomit si své skutečné Já. Vztahy nejsou určeny k ničemu jinému. Pokud je vztah zaměřen na tento cíl, člověk se vnitřně vyvíjí a může dosáhnout svobody, štěstí a míru. Když si chceme ve vztazích jen užívat, vytváříme si nová vnitřní pouta, znehodnocujeme sami sebe a upadáme. Zákonitě pak přichází neštěstí a konflikty.

Na prvním místě tedy je pochopit, jaký je cíl vztahů mezi muži a ženami.

Jediným cílem lidského života a těla je dospět k Pravdě, uvědomit si, čím skutečně jsme, a realizovat Božství, které tkví v každém z nás. Tohoto stavu lze dosáhnout pouze v lidském těle a to je také jediným účelem našeho těla. Dokud nenastane duchovní seberealizace, nikdo nemůže být šťastný a plně uspokojený. Toto je tedy cílem a všechno ostatní jsou prostředky k jeho dosažení. Správné je využívání všech prostředků jen pro tento účel. Zneužíváním prostředků je cokoli, co nás odvádí od našeho cíle. Lidské tělo se tedy může stát buď prostředkem k dosažení Pravdy nebo být použito nesprávně, tak jak se to většinou děje.

Bůh stvořil muže a ženy s určitým záměrem. Je v tom velmi hluboký smysl. Ti, kteří se touto otázkou více zabývali, říkají: „Neexistuje muž, který by si v sobě nenesl ženu. Nenajdete ženu, která by v sobě neobsahovala muže.“ V Číně to pojmenovávají jako princip jing a jang, jinde zase jako plus a mínus, pozitivní a negativní energie. Velmi zřídka je někdo schopen duchovně seberealizovat a zažít Božství jen vlastní sebeanalýzou. Byli a jsou takoví lidé, ale je jich málo. Většina lidí poznává sama sebe prostřednictvím opačného pohlaví. Často se však dopouštíme velké chyby: V kontaktu s opačným pohlavím se zaměřujeme na získání radosti a požitku skrze druhého. Je to ten největší omyl. Setkání by mělo být využito pro sebezpoznání, a ne pro užívání si.

K čemu tedy dochází, když se dva lidé upřímně sblíží? V intimní blízkosti opačného pohlaví dochází k vzájemnému ovlivňování na úrovni fyzického i jemnohmotného těla. V tu chvíli se většina lidí prostě jen objímá a oddává sexu. Cesta pro ty, kteří chtějí duchovní přeměnu, je jiná. Místo abychom se kochali fyzickou přitažlivostí partnera, měli bychom pozorovat to, co se děje v nás. Měli bychom si uvědomit, jaké v nás vyvstávají myšlenky, emoce či touhy. Jak už jsem vám popisoval, v naší existenci jsou dva prvky – pozorovatel a pozorované. Měli bychom sledovat, co se v nás při sexu děje. Je to na vás, jestli si chcete sex pouze užít nebo se dobrovolně od potěšení odklonit a věnovat pozornost procesu v sobě.

Je to technika, prostřednictvím které pozorovatel časem shledá, že má nad pozorovaným navrch. Tak se rozvine sebekontrola. Během tohoto procesu odejde z jemnohmotného těla mnoho vtisků nahromaděných v tomto a v minulých životech. Všechno, na co zaměříme svou pozornost, zeslábne. Pozorovaný předmět a jeho pozorovatel jsou od sebe odděleny. Když se váš pozorovatel nechá ovládnout tím, co pozoruje, oslabí vás to. Naopak, když se pozorovatel (subjekt) nenechá přemoci pozorovaným objektem a zůstává pozorovatelem, poryvy myšlenek a emocí se začínají zeslabovat a rozpouštět. Nakonec zůstáváte sami sebou, aniž byste byli něčím ovlivňováni. Odpoutaným pozorováním se přibližujete sami k sobě a to je cílem.

Pokud během tohoto procesu dojde k souloži, pak byste měli převzít zodpovědnost za otěhotnění a narození dítěte. Neutečte od toho. Protože tato odpovědnost vám poskytne další výcvik. Výchova dětí vám přinese mnoho dalších dobrých vlastností. Budete-li dobrým otcem nebo matkou, rozvine se ve vás mnoho ctností. Například trpělivost, která je ve výchově dětí zapotřebí. S dětmi to není vždy jednoduché. Dále je třeba tolerance a obětování se dětem: „Dám více dítěti než sobě.“

Kdyby se mě někdo ptal, jaká instituce má na světě největší cenu, odpověděl bych: mateřství. Mateřství je největším a nejdrahocennějším vztahem. I svatí se narodili z klína matky. Všichni významní muži a ženy jsou tu díky svým matkám. Není ale nezbytné vstoupit do manželství a mít sex, aby se žena mohla stát matkou. Mateřství je emocionální nastavení, přístup k životu a postoj ke druhým. Jsou ženy, které porodily děti, aniž by se staly matkami. A jsou jiné ženy, kterým se žádné dítě nenarodilo, a přesto se staly matkami. Kdo by mohl být větším příkladem matky než Matka Tereza z Kalkaty? Těžko najdete opravdovější matku. Nedala život žádnému dítěti ani se nevdala, a přesto to byla opravdová matka plná lásky a obětování se. Většinou, když se lidé vezmou a mají spolu děti, rozvíjejí se v nich přirozeně právě tyto kvality. Největší slávou každé ženy je tedy srdce matky.

Vztah mezi mužem a ženou je velmi posvátná záležitost. Měli bychom ho mít ve velké úctě. Nejde jen o vztah pro fyzické potěšení. To, co nazývám Láskou, je vyvrcholením celého vývoje a přichází až po dlouhé době soužití. Samozřejmě,

někdy k tomu nemusí být manželství zapotřebí. Jsou to všechno jen různé způsoby, jak v sobě tyto vnitřní kvality rozvinout.

Jedna z největších svatých, co se kdy narodili, se jmenovala Mírabaji. Žila asi před čtyřmi sty lety v Radžastánu, v Udajpuru, kde jsem učil na univerzitě. Vdala se, jak bylo tehdy zvykem, ale byla velice duchovně pokročilá a neměla žádný fyzický vztah. Pocházela ze vznešené rodiny, ale odešla od ní, aby hledala svého Učitele. Našla ho, duchovně seberealizovala a stala se jednou z největších světic.

Měl jsem možnost sedět u nohou jiné veliké svaté ženy - Ánandy MayMa. Mnohokrát jsme ji s mojí ženou navštívili. I v jejím osudu bylo vdát se. Vdala se tedy, ale byla tak duchovně pokročilá, že neměla potřebu sexu. Když se s ní chtěl manžel ve vší počestnosti sblížit, upadla do transu. Pro manžela to muselo být obtížné, hlavně zpočátku byl asi šokován. Jakmile se jí chtěl dotknout, dostala se do samádhi. Byl to však muž vnitřně připravený na vývojový proces. Uvědomil si, že je jeho žena veliká světica a že jejich svatba byla zřejmě osudová. Začal sám praktikovat na duchovní cestě. Později, když pochopil, jaká je jeho žena veliká duše, stal se jejím žákem. Ánanda MayMa ale nepřestala vykonávat své povinnosti k manželovi. Sloužila mu, vařila a dělala vše, co se má. Stát se Guruem neznamena jen odpočívat na kanapi. Ánanda MayMa se ze svých povinností nevyvázala.

Dnes jsem se pokusil vysvětlit vám některé věci týkající se partnerských vztahů. Není na nich nic špatného, pokud zůstává cílem duchovní seberealizace. Je to jen čistě individuální záležitost, kdo manželství potřebuje a kdo ne. Osvícení, jediný a nejvyšší cíl lidského života, je stejný pro muže i ženy. Není tu žádný rozdíl. Dokud jen procházíte různými romancemi, na duchovní cestě moc postoupit nemůžete. Romance se sice v životě stávají, ale měli bychom se dostat na vyšší rovinu. Flirtování je samozřejmě naprosto nežádoucí. Jeden den flirtovat s tím a druhý den s tamtím, ráno s jednou, odpoledne s druhou a večer se třetí... To vám nepomůže, ale stáhne vás to dolů.

Jde o velmi hluboké záležitosti, které nelze vysvětlit v tak krátkém čase. Vzájemným průnikem muže se ženou se mění jejich osobnosti. Rozdílná osobní elektromagnetická pole přecházejí z jednoho na druhého. Rozvíjejí se prvky, které tu dříve nebyly. Proto byste se měli co nejvíce snažit vyvarovat střídání partnerů. Uspokojení nikdy nedostanete od partnera, je ve vás samých. Donekonečna můžete vybírat vhodnějšího partnera. Zcela vyhovující protějšek nikdy nenajdete, protože hledáte klid mimo sebe a už směr, kterým se zaměřujete, je zcestný.

Takže duchovnost v žádném případě nestojí proti vztahu muže se ženou a proti rodičovství. V historii lidstva například duchovně realizovaly ženy s dětmi.

Nejde o vaši minulost, ale o to začít právě dnes. Věci se začnou měnit od okamžiku, kdy vše správně pochopíte. Minulost je pouhou minulostí.

.....